

ಒಂದು ಚೆಂದದ ಕಾಲುಜ್ಞವ ಚಪ್ಪಡಿಕಲ್ಲನ್ನ ಹಾಗು ಒಂದೆರಡು ಉಜ್ಜಲ್ಲನ್ನ ಬಿಗಿಗ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದ. ತಾನಿರುವ ಹೋಸ ಮನೆಯ ಬಚ್ಚಲಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಚಪ್ಪಡಿ ಕಲ್ಲನ್ನ ಹಾಸಿದ. ಶೈಲಿನ ಮೇಲೆ ಉಜ್ಜಲ್ಲಾಗಳನ್ನ ಹೋಡಿಸಿದ. ಮಾರನೆ ದಿನವೇ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೂತು ಆನಂದವಾಗಿ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಿ ಅಫೀಸ್‌ಗೆ ಹೋದ.

ಹೆಂಡಿಯೊಂದಿಗಿನ ಸುಖ ದಾಂಪತ್ಯದ ನಾಲ್ಕೆಯ ತಿಂಗಳು ಕಳೆದೋದಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಕೆಂಪ ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ಕೂತಾಗ ಹೆಂಡಿಯನ್ನ ಬೆನ್ನುಜ್ಞಲು ಕರೆದ. ಈ ಹಿಂದೆ ಮಾಲತಿ ಗಂಡನ ಬೆನ್ನುಜ್ಞ ರಲೀಲ್ ವೆಂಡನಲ್. ಅದರೆ, ಆಗಲ್ಲ ಅದೊಂದು ಶೃಂಗಾರದ ರಸಗಳಿಗೆಯ ಮುಂದುವರೆದ ಭಾಗವಾಗಿ ಸೋಪು ನಾರು ಇತ್ತಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಯಾಡಿಸಿ ಅಚೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದರೆ, ಇಂದು ಕರೆದಾಗ ಕೆಂಪ ಹಿಂದಮಾತ್ರ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೆನ್ನುನ್ನ ತೋರಿಸುತ್ತ ಚಪ್ಪಡಿ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಮಟ್ಟುಗಿ ಕೂಡಿದ್ದನು. ಹೆಂಡತಿ ಒಳ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ತನ್ನ ಕೈನೆಲ್ಲಿದ್ದ ಉಜ್ಜಲ್ಲ ಅನ್ನ ಹಿಂದಾಂಶಿ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಇಂಥ ಉಜ್ಜಲ್ಲಾಗಳಿಗೆ ಮಾಲತಿ ಹೊಸಬಳ್ಳದಿರ್ದರೂ ತಾನು ಎಂದೂ ಸಹ ಇಂಥ ಕಲ್ಲಾಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮೈಯನ್ನ ಡಿಕ್ಕಿಹಿಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟ ಹೋರಿ ಹನುಮಂತಣ್ಣ ತರಂತರದ ಸೋಪುಗಳನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟು ರೂಢಿ ಮಾಡಿದ್ದ. ಹೊತೆಗೆ ಅವಳು ಹೀಗೆ ವಾರಕೆಗ್ಗೂಂದಾವಧಿ ಸ್ವಾನದ ಗಿರಾಕ್ಯಾಗಿರದೆ ದಿನಬಿಟ್ಟುದಿನ ಮೈಸ್ವಾನವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿಯೇ ತೀರುತ್ತಿದ್ದವರು. ಹಾಗಾಗಿ ಮಾಲತಿಗೆ ಎಂದೂ ಸಹ ಉಜ್ಜಲ್ಲಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬಿಡ್ಡಿತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರೆ, ಗಂಡ ಇಂದು ಅನಾಮತ್ ಉಜ್ಜಲ್ಲನ್ನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಅಕ್ಷಯವಾಯಿತಾದರೂ ‘ಇಲ್ಲ’ ಎಂದು ಬೆಂಗಿಸಲಾರದೆ ಸುಮನ್ನೆ ಹೀಗೆ ಬಳುಕಾಡಿಸಿ ಅಚೆ ಬಂದಳು. ಕೆಂಪನಿಗೆ ಅಂದು ಅಧರಂಬರ್ಥವಾಗಿ ಬೆನ್ನೆಲ್ಲ ಕರ್ಮಾಂಯಾದಂತಾಯಿತು. ತೋರಿಗೊಡದೆ ಅಫೀಸ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದನು. ಅದೆ ಮುಂದಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾನುವಾರ ಮತ್ತೆ ಬೆನ್ನುಜ್ಞಲು ಕರೆದನು. ಒಳಬಂದ ಮಾಲತಿ ಗಂಡನ ಕೈಲಿದ್ದ ದಟಿಗಲ್ಲನ್ನ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಸೋತಂತಾದಳು. ಈ

ಬಾರಿ ಕೆಂಪ ವಿನಾದರೂ ಮಾಡಿ ನಷ್ಟಗಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿಂದು ನಿರ್ದರ್ಶಿಸಿದ್ದನು. ಅವಳು ಉಜ್ಜವಾಗ ‘ಮೇಲೆ ಬಾ, ಇತ್ತ ವಡಗಡಿಕೆ, ಅಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ’ ಹೀಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತ ಉಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದೆರಡು ಸುತ್ತಿಗೆ ಸಾಕಾರ ಹೆಂಡತಿ ‘ನನ್ನೆಲಿ ಆಗಲ್ಲ ಏನಾರ ಮಾಡು ಹೋಗು’ ಎಂದು ಆಚೆ ಬಂದಳು. ಕೆಂಪನೇ ಅಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಏರಿ ಎಡ್ಗೆಲು, ಬಿಲ್ಗೆಲು ಎಮ್ಮೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಮ್ಮೆ ಎಟಕಿಸಿಕೊಂಡು ತಾನೇ ತನ್ನ ಬೆನ್ನುನ್ನ ಉಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಎಮ್ಮೆ ತೋರು ನಡು ಬೆನ್ನ ಮಾತ್ರ ಅವನ ಕೈ ಅಳತೆಗೆ ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಅತ್ಯ ಮುಂದಿನ ವಾರ ಮಗ ಸೋಸೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಅವ್ವ ಟೋನಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಅವ್ವ ಬಂದ ಮಿಂಬಿಯಲ್ಲಿ ಮಗ ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ಕೂತೇ ಬಿಟ್ಟುನು. ಅತ್ಯ ಬೆನ್ನೊತ್ತು ಬಿಟ್ಟು ‘ಯವ್ವಾ ಬಾ ಬೆನ್ನುಜ್ಞ’ ಎಂದನು. ಅವ್ವ ಶಿವಮ್ಮೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹಾಕೊರಿಯಿತಾದರೂ ಹೋಸ ಹೆಣ್ಣಿಗಂಡು ಹೆಂಡತಿಯೇ ಬೆನ್ನುಜ್ಞಲ್ ಎಂದು, ‘ಪಾಪ ಕೆಂಪಣ್ಣ ಕರಿಯುತ್ತೇ ನೋಡವ್ವ’ ಎಂದು ಸೋಸೆಗೆ ದಾಟಿಸಿದಳು. ಸೋಸೆ ಕೇಳಿದರೂ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬವಳಿತೆ ಅಡಗೆ ಮನಯಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನಳಾಗಿದ್ದಳು. ಮತ್ತೆ ಕೆಂಪನ ಕರೆ ಬಂದಾಗ ಈಗಲೂ ಸೋಸೆ ಮೌನ ವಹಿಸಿರುವುದನ್ನ ಕಂಡು, ಅವ್ವಳೇ ಬಚ್ಚಲಿಗೆ ಹೋದಳು. ಕೆಂಪ ಕಾದು ಕಾದು ಸಾಕಾಗಿದ್ದನು. ‘ಯಾಕ್ಕ ನಿನ್ನೆಂದು ಕೈಲೀ ಬೆನ್ನುಜ್ಞಸ್ಯಾಂಕಾಗಲ್’ ಎಂದು ಅವ್ವ ತಿವಿದಳು. ಏನೂ ಮಾತಾಡದೆ ಅವ್ವಳ ಕೈಲೀ ಅದವಾಗಿ ಬೆನ್ನುಜ್ಞಸಿಹೊಡ.

ವಿನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಹೆಂಡಿಯಿಂದ ಬೆನ್ನುಜ್ಞಸಿಹೊಳ್ಳಲು ರೂಢಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಹೋಂಚು ಹಾಕುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಮಾಲತಿ ಬಂದು ದಿನ ಶಾಂತಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಉದ್ದಗೆ ಮುಕ್ಕು ಮುಕ್ಕಿನತಿದ ಬೆಲ್ಲಿನಾಕಾರದ ವಸ್ತುವೊಂದು ಸೆಳೆಯಿತು. ಅದರ ಉಪಯೋಗವೇನೀಂದು ಅಂಗಡಿಯವರನ್ನೇ ವಿಚಾರಿಸಿ ತೀರು ಮನಗೆ ತಂದು ಇಟ್ಟಳು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಕೆಂಪ ಬೆನ್ನುಜ್ಞಲು ಕರೆದಾಗ ‘ಅಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಂಗರ್ಜಾಲ್ಲಿ ನೇತಾಡ್ರಿಲ್ಲ, ಅದನ್ನ